

PÓŁPRODUKTY Z DREWNA	NORMA BRANŻOWA	BN-66
	Okorki	7111-10
		Grupa katalogowa IX 23

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot normy. Przedmiotem normy są okorki iglaste, sosnowe, modrzewiowe, świerkowe i jodłowe oraz liściaste - dębowe, olchowe i brzoźowe.

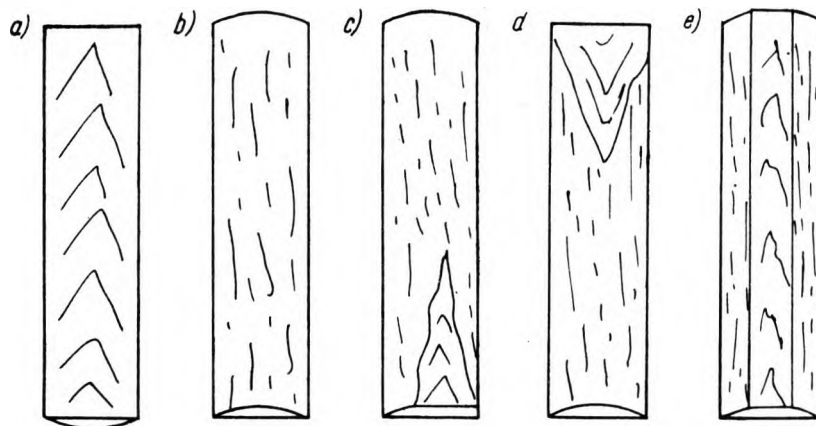
1.2. Zastosowanie. Okorki przeznaczone są w kopalnictwie do obudowy wyrobisk górniczych oraz w budownictwie i u innych odbiorców jako materiał drzewny pomocniczo-usługowy.

1.3. Określenia

1.3.1. Okorki - materiały drzewne, pochodzące z obwodowej części kłody, których zewnętrzna powierzchnia (przeciwrdzeniowa) na części lub na całej długości może mieć kształt obły.

Schematyczny wygląd okorków podano na rysunku.

1.3.2. Nazwy i określenia elementów powierzchni - wg PN-57/D-01001, wady drewna - wg PN-66/D-01000.

a) płaszczyzna prawa (przyrdzeniowa), b) powierzchnia zewnętrzna (przeciwrdzeniowa) na całej długości obła, c) i d) powierzchnia zewnętrzna z częściowymi odkryciami, e) powierzchnia zewnętrzna z odkryciami na całej długości

Zjednoczenie Przemysłu Tartaczno i Wyrobów Drzewnych
Ustanowiona przez Dyrektora Przemysłu Tartaczno i Wyrobów Drzewnych dnia 10 grudnia 1966 r.
jako norma obowiązująca w zakresie produkcji od dnia 1 lipca 1967 r.
(Mon. Pol. nr 17/1967poz. 89)

1.4. Przykład oznaczenia okorków sosnowych o długości 1250 mm:

OKORKI IGLASTE 1250 BN-66/7111-10

1.5. Normy i dokumenty związane

PN-66/D-01000 Wady drewna

PN-57/D-01001 Materiały tarte. Podział, nazwy i określenia

PN/N-03010 Statystyczna kontrola jakości. Losowy wybór sztuk do próbek

Instrukcja nr 18 Tp-65 w sprawie warunków suszenia na powietrzu, konserwacji i magazynowania tarcicy, wydana przez Zjednoczenie Przemysłu Leśnego. Warszawa 1965 r.

2. WYMAGANIA2.1. Wymiary

2.1.1. Grubość: 16 ÷ 29 mm, mierzona bez kory największą cięciwą łuku okorka i w dowolnym miejscu długości w momencie przekazywania okorków bez względu na stan wilgotności.

2.1.2. Szerokość prawej płaszczyzny (dordzeniowej) w najwęższym miejscu powinna wynosić co najmniej 80 mm.

2.1.3. Długość: 0,80; 1,00; 1,15; 1,25; 1,50; 1,75; 2,00 m; dopuszczalna odchyłka ±0,03 m.

2.2. Jakość drewna. Pod względem jakości drewna okorki powinny odpowiadać wymaganiom podanym w tabl. 1.

Tablica 1

Nazwa wady drewna	Stopień występowania
Sęki zepsute i otwory po sękach	dopuszczalne o średnicy do 35 mm w liczbie przeciętnie 1 sęk na 1 m długości
Zgnilizna twarda i miękka	niedopuszczalne
Pęknięcia czołowe jednostronne i dwustronne	dopuszczalne o długości do 200 mm i położone w odległości od skrajnych krawędzi nie większej niż 1/4 szerokości okorka albo o długości do 100 mm w dowolnym położeniu
Chodniki owadzie głębokie i płytkie	dopuszczalne do 3 sztuk na 1 m długości
Wad nie wymienionych w tablicy nie bierze się pod uwagę.	

2.3. Obróbka. Czoła okorków powinny być przycięte praktycznie prostopadle do ich osi.

Okorki mogą być w korze, częściowo bądź całkowicie okorowane.

3. PRZECHOWYWANIE

Okorki powinny być przechowywane zgodnie z postanowieniami Instrukcji nr 18/Tp-65 w sprawie warunków suszenia na powietrzu, konserwacji i magazynowania tarcicy p. 8.1 i 8.7.

4. TRANSPORT

Okorki można przewozić wszelkimi środkami transportowymi. Okorki powinny być ładowane z podziałem na iglaste i liściaste oraz stopnie długości. W przypadku ładowania okorków iglastych oraz liściastych o różnych stopniach długości do jednego środka transportu okorki powinny być rozdzielone jak wyżej w sposób widoczny.

5. BADANIA

5.1. Rodzaje badań. Każdy okorek w próbce należy poddać następującym badaniom:

- a) sprawdzenie wymiarów,
- b) sprawdzenie jakości.

5.2. Przygotowanie do badań. Okorki powinny być do badań posortowane według:

- a) grup drewna, a mianowicie oddzielnie okorki iglaste i oddzielnie liściaste,
 - b) stopni długości,
- i ułożone na podkładkach w oddzielne stosy.

5.3. Pobieranie próbek. Z partii okorków przeznaczonych do badań należy pobrać próbki na ślepo wg PN/N-03010. Poszczególne grupy rodzajowe i stopnie długości należy traktować jako oddzielne partie. Liczność pobieranych próbek określono w tabl. 2 kol. 2.

Tablica 2

Liczność partii sztuk	Liczność próbki sztuk	Maksymalna liczba sztuk niedobrych w próbce, przy której można jeszcze uznać partię za dobrą
1	2	3
do 1 000	60	6
1 001 ÷ 2 500	100	10
2 501 ÷ 6 300	150	14
6 301 ÷ 16 000	250	22
16 001 ÷ 40 000	400	33
powyżej 40 001	600	48

5.4. Wykonanie badań

5.4.1. Sprawdzenie wymiarów przeprowadza się przez pomiar dokonywany za pomocą suwmiarki i przymiaru liniowego.

5.4.2. Sprawdzenie jakości przeprowadza się przez oględziny stwierdzając zgodność każdego okorka w próbce z wymaganiami wymienionymi w 2.2.

5.5. Ocena wyników badań

5.5.1. Okorek dobry. Badany okorek należy uznać za dobry, jeżeli przejdzie przez badania wg 5.4 z wynikiem dodatnim.

5.5.2. Okorek niedobry. Badany okorek należy uznać za niedobry, jeżeli choćby jedno z ww. badań dało wynik ujemny.

5.5.3. Ocena partii. Badaną partię okorków należy uznać za zgodną z wymaganiami normy, jeżeli liczba okorków niedobrych w próbce nie przekroczy liczby podanej w tabl. 2.

Badaną partię należy uznać za niezgodną z wymaganiami normy, jeżeli liczba okorków niedobrych w próbce przekroczy liczbę podaną w tabl. 2.

5.6. Postępowanie z partią niedobłą. Partię uznaną za niedobłą należy przesortować i ponownie poddać badaniom. Powtórne badania są ostateczne.

6. POMIAR

6.1. Jenostką miary jest 1 m długości okorka.

6.2. Pomiar. Przeprowadza się tylko pomiar długości okorka, którą należy mierzyć na płaszczyźnie w centymetrach zaokrąglonych w dół, wzdłuż najkrótszej linii łączącej obydwie czola.

6.3. Zamiennik. 400 m długości równa się 1 m^3 bez względu na wymiary okorków.